

עפ"ת 54950/09/14 - כרים חלבி נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורם פליליים

עפ"ת 14-09-54950 חלבி נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט ממאל סעב
ערער כרים חלבி
נגד מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
משיבה

בשם המערער: עו"ד חטיב השאם

בשם המשיבה עו"ד גיכמן

פסק דין

כללי:

לפני ערעור על גזר דין של בית המשפט השלום לטעבורה בעכו - (להלן: "בית המשפט לטעבורה"), אשר ניתן ביום 10/07/14, על ידי כב' השופט אבישי קאופמן בתיק 13-03-3782.

המערער הובא לדין בבית המשפט לטעבורה בגין עבירות של נהייה בקלות ראש ואו ציות להוראות שוטר, בניגוד לסעיף 1961-א(2) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 - (להלן: "הפקודה") ותקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות").

עובדות כתוב האישום:

ביום 28/02/13, סמוך לשעה 10:23, נаг המערער בקלות ראש בכך שנאג נגד כיוון התנועה.

השוטר הבחן במערער, ביקש ממנו לעזר, אך המערער המשיך בנסיעתו ולא צית להוראותיו.

העונש:

עמוד 1

המערער הורשע בדיון לאחר ניהול הוכחות, ובית המשפט לטעבורה הטיל עליו את העונשים הבאים:

חודשיים מאסר על תנאי, 5 חודשים פסילה בפועל, 5 חודשים פסילה על תנאי וקנס בסך 1500 ₪ או 7 ימי מאסר תמורה.

הערעור מופנה נגד חומרת הדיון ובעיקר עונש הפסילה בפועל.

טענות הצדדים:

ב"כ המערער טען, כי המערער הכחיש את המីוחס לו בכתב האישום והכחשתו הייתה בוגדר הכחשה עניינית אשר התייחסה באופן מדויק ומלא לטענותיו.

המערער חזר וטען כי מלכתחילה היה שוטר אשר הסדיר את התנועה ואישר לו להיכנס לשטח וכי המערער לא פעל על דעת עצמו.

ב"כ המערער סבר כי העבירות שהורשע בהן המערער נחשבות לקלות, שכן היה על בית המשפט לטעבורה להסתפק בכל רכיבי העונש שהטיל למעט עונש הפסילה בפועל.

לחילופין טען ב"כ המערער כי בית המשפט לטעבורה לא התחשב בניסיונות האישיות של המערער, ועל כן הוא מבקש להורות על הפחתת עונש הפסילה בפועל עד חודש ימים.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הערעור ולהוותיר את רכיבי העונשה שהטיל בית משפט לטעבורה על כנמו.

עוד טענה המשיבה כי העונש שהוטל על מערער הוא עונש קל וمبرט התחשבות רבה במערער ובניסיונות האישיות, וזאת בשל חומרת העבירה.

לחובת המערער 9 הרשעות, הכוללות עבירות של מהירות מופרזת, אי ציות לרמזור ועוד.

המשיבה הוסיפה כי בצדיה של עבירת הנהיגה הרשלנית קבוע עונש מינימום של 3 חודשים פסילה, אך שלא ניתן לומר כי הוסיף עוד חודשים לעונש המינימום הוא עונש חריג מהמתחים. מה עוד שהמערער הורשע בעבירה נוספת נספהת של אי ציות להוראות שוטר.

דין והכרעה:

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

לאחר שיעינתי בגורם הדין של בימ"ש לתעבורה, בהודעת הערעור, בהרשעותיו התחבורתיות הקודמות של המערער ושמעתית טענות הצדדים, אני מחייב לדחות את הערעור.

כידוע ההטעבות בגורם הדין של הערוכה הדינונית תעשה רק במקרים החרים ויוצאי הדופן בהם נפלת טעות בגורם דין או שהעונש שהוטל חרג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים.

ראו לעניין זהע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/1/09), ע"פ 6681/09 אלחטיב נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 13/1/10), ע"פ 8704/08 היב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23/4/09), עפ"ת (ח'') 23021-07-09 מדינת ישראל נ' חادر אסואד (ניתן ביום 24/11/09), ע"פ 8589/12 חאלד ביאטרה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 28/1/13) וע"פ 7430/13 שחורך טוחטנוב נגד מדינת ישראל, (ניתן ביום 14/3/13).

ענינו של המערער אינם נימנה עם במקרים החרים והצדיקים הטעבות ערכאת הערעור.

באשר לנسبותיו האישיות של המערער ב"כ המערער סקר אותו בטיעונים לעונש בפני בית המשפט לתעבורה, הוא ציין כי אין למערער עבר מכבד, מדובר באב למשפחה בת 7 נפשות, שמצבה הכלכלי בכ' רע ועקבע כך הוכחה המערער לאחרונה כמוגבל באמצעותם.

לבסוף טוען כי על המערער לנסוע לעבודתו בכל יום באמצעות רכב העבודה, ופסילת רישיונו תגרום לפטוריו מקום עבודהתו.

הנתונים הנ"ל עומדים נגד עניינו של בית משפט לתעבורה, בחנו אותם וקבע את העונש, אך שלא ניתן לומר כי נפלת שגגה בפניו.

עוד יודגש כי אין בנסיבות האישיות של המערער בכך לסתות מתחם הענישה לקולא.

יש לציין כי העונש שהוטל על המערער הינו סביר והולם את העבירות שביצע ואין מקום להטעב בגורם דין של בית המשפט בערכאה הראשונה.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

על המערער לקיים את גזר הדין של בית המשפט לתעבורה, להפקיד את רישיונו לאaltar.

על כן, היה וניתן צו עיקוב ביצוע רכיב כלשהו מרכיבי הענישה, בטל בזה הצו.

המועדדים שנקבעו על ידי בימ"ש לתעבורה לשם קיום גזר הדין ימשיכו לחול על המערער, אם כי מניינם יהיה ממוקד מתן פסק דין זה.

המצוירות תשלח לצדים עותק מפסק הדין בדואר.

ניתן היום, כ"ט חשוון תשע"ה, 22 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.